

Αὐτὴ γοῦν εἶναι ἡ ἀληθινὴ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἔστοντας πατρίδα μου, καὶ γιὰ χατίρι τῆς ἐκόπιασα πολλές νύχτες διαβάζοντας παλαιὰ βιβλία, ποὺ εἶναι καὶ σώζονται στὸ μοναστήρι τοῦ Σωτῆρος, ποὺ ἄλλες φορές ἦτανε δοξασμένο καὶ μὲ πολλές χάρες πλουτισμένο καὶ τὴν σήμερο ἡμέρα εἶναι ἔρημο, ἔχοντας μονάχα πέντε ἀσκητάδες, τὸν ἀδελφὸ Νικόλαο, τὸν ἀδελφὸ Ἰωάννη, τὸν ἀδελφὸ Μῆτρο τὸν Χατζη-Βαρνάβα, ποὺ παραπάνου ἀφηγήθηκα, τὸν πάτερ Σωφρόνιο καὶ ἐλόγου μου, ὅλοι ἀπὸ χώρα Γαλαξειδί.

Κύριε, φύλαττε τοὺς δούλους σου, συγχωρῶν αὐτῶν πάντα τὰ ἁμαρτήματα· ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ δόξα, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Κύριε δόξα σοι

Ἀμήν.

Ηλίας Αναγνωστάκης (επιμ.), *Ευθυμίου ιερομονάχου, Χρονικό του Γαλαξειδίου*, Ακρίτας, Αθήνα 1985.